

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/63/2016
Identifikačné číslo spisu:	1112235854
Dátum vydania rozhodnutia:	25.07.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1112235854.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: JUDr. Marek Letkovský, so sídlom kancelárie Legionárska 1/C, Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu PODIELOVÉ DRUŽSTVO SLOVENSKÉ INVESTÍCIE, so sídlom Poľná 1, Bratislava, IČO: 35 784 717, v konaní zastúpený advokátskou kanceláriou Tomáš Kušnir, s.r.o. Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovanému: GLOBAL production, s.r.o. v reštrukturalizácii, Sasinkova 10, 811 08 Bratislava, IČO: 35 802 812, o určenie neplatnosti právneho úkonu, vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9Cbi/22/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. júna 2016, č. k. 1CoKR/17/2016-339, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému sa n á h r a d a t r o v dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 9Cbi/22/2012-312 zo dňa 8.12.2015 rozhodol tak, že žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu schválenia reštrukturalizačného plánu veriteľským výborom zamietal.
2. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 5.5.2010 č. k. 3R/1/2010-414 bola povolená reštrukturalizácia odporcu a uznesením č. k. 3R/1/2010-444 zo dňa 7.1.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňom 18.1.2011, súd potvrdil reštrukturalizačný plán odporcu GLOBAL production, s.r.o.
3. Žalobca sa v prejednávanej veci domáhal určenia, že právny úkon, ktorým bol schválený reštrukturalizačný plán odporcu v reštrukturalizačnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. 3R/1/2010, je neplatný, a odporca je povinný vypracovať nový reštrukturalizačný plán a predložiť ho na schválenie veriteľom v lehote 90 dní od právoplatnosti rozsudku.
4. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa ustanovení § 3 ods. 1, § 129 ods. 1, § 132 os. 1, § 143 a nasl. zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej aj ZKR) a ust. § 40a a §49a

Občianskeho zákonníka. Z odôvodnenia vyplýva, že návrh posúdil ako určovaciu žalobu podľa ust. § 80 písm. b/ OSP a prioritne skúmal podmienku naplnenia naliehavého právneho záujmu na takto požadovanom určení.

5. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení z dôvodu, že nepredložil žiaden relevantný dôkaz, ktorým by preukázal, že existuje aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením jeho právneho postavenia a ktorý nemožno inými právnymi prostriedkami odstrániť.

6. Zdôraznil, že naliehavý právny záujem sa viaže na konkrétny určovací petit a súvisí s vyriešením otázky, či sa návrhom s daným určovacím petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva, alebo neistoty v jeho právnom vzťahu. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobcom požadované určenie presahuje procesný rámec reštrukturalizačného konania daný zákonom č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v platnom znení (ďalej ZKR). Reštrukturalizačný plán odporcu bol schválený uznesením Okresného súdu Bratislava I dňa 7.1.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.1.2011. Tento stav nemožno posudzovať ako stav, ktorý nemožno odstrániť inými právnymi prostriedkami ako určením jeho neplatnosti, nakoľko žalobcom požadované určenie neplatnosti reštrukturalizačného plánu a jeho návrh na uloženie povinnosti žalovanému (vypracovať nový reštrukturalizačný plán), sa riadi zákonom o konkurze a reštrukturalizácii. Pre reštrukturalizačné konanie sú špecifické určité pravidlá, záväzné pre súd, správcu, či veriteľský výbor, a teda nemožno vyvodiť záver o existencii naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti reštrukturalizačného plánu a vyvodiť možnosť uloženia povinnosti žalovanému vypracovať nový plán len z dôvodu, že sa jedná o stav, ktorého konvalidáciu nemožno dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

7. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že potvrdením reštrukturalizačného plánu je tento záväzný pre všetkých účastníkov, pričom žalobca ako veriteľ mal procesné možnosti na zabezpečenie čo najvyššej reálnej miery uspokojenia svojich pohľadávok v rámci reštrukturalizačného konania, a to možnosť namietať v reštrukturalizačnom konaní podstatný rozpor so spoločným záujmom veriteľov podľa ust. § 154 ods. 1 písm. d/ ZKR v rozhodnom čase, prípadne podľa §154 ods. 1 písm. a/ a b/ ZKR. Reštrukturalizačný plán bol schválený v súlade so ZKR a žalobca ani v reštrukturalizačnom konaní nenamietal rozpor so spoločným záujmom veriteľov.

8. Pri posudzovaní dôvodov neplatnosti právneho úkonu (schválenia reštrukturalizačného plánu) súd prvej inštancie vychádzal z ust. § 40a OZ v nadväznosti na ust. § 49a OZ, a dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal, že reštrukturalizačný plán žalovaného bol schválený veriteľským výborom a schvaľovacou schôdzou veriteľov v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, a že osoby, ktorým bol právny úkon určený, tento omyl vyvolali alebo o ňom museli vedieť alebo tieto osoby omyl vyvolali úmyselne. Keďže žalobca nepreukázal naliehavosť právneho záujmu na požadovanom určení, žalobu zamietol.

9. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 1CoKR/17/2016-339 zo dňa 28. júna 2016 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. V odôvodnení rozsudku sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie a zhodne s jeho závermi konštatoval, že naliehavosť právneho záujmu žalobcu na učení neplatnosti ním uvedeného právneho úkonu nebola v konaní pred súdom prvej inštancie preukázaná. Žalobca v reštrukturalizačnom konaní nenamietal podstatný rozpor reštrukturalizačného plánu so spoločným záujmom veriteľov, a preto na jeho návrhu nie je daný naliehavý právny záujem, keďže nepreukázal dôvody naplnenia tohto zákonom vyžadovaného predpokladu pre posúdenie nárokov uplatnených určovacími žalobami.

10. Odvolací súd uviedol, že schválenie reštrukturalizačného plánu schôdzou konkurzných veriteľov nie je konečné a nespájajú sa s ním právne účinky, naopak, podlieha kontrole reštrukturalizačného súdu. Účinky reštrukturalizačného plánu nastávajú až jeho potvrdením súdom. Namietať nesprávnosť alebo inú podstatnú vadu reštrukturalizačného plánu bolo možné len do jeho potvrdenia reštrukturalizačným súdom. Skúmanie podmienok (dôvodov) na potvrdenie veriteľmi schváleného reštrukturalizačného plánu patrí do výlučnej kompetencie reštrukturalizačného súdu (§ 154 ZKR). Túto otázku nie je možné riešiť mimo reštrukturalizačného konania, navyše v čase, keď už reštrukturalizačné konanie skončilo.

11. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca včas dovolanie a žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Dovolateľ uviedol, že tým, že súd zamietol žalobu z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu, došlo zo

strany súdov k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, ako aj k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom, teda k takému procesnému postupu súdu, že ním bolo strane znemožnené uskutočňovať jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ust. § 420 písm. f/ CSP.

12. Dovolateľ v dovolaní namietal skutočnosti formulované už v podanom odvolaní, tvrdiac, že existenciu naliehavého právneho záujmu v základnom konaní osvedčil, a uviedol, že podľa ustálenej judikatúry v prípade, že súd zamietne žalobu pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, nezaoberá sa vecou samou. Podľa dovolateľa však k meritórnemu prejednaniu veci došlo, a teda súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, konali v rozpore s ustálenou judikatúrou. Pokiaľ súd naliehavý právny záujem nemal za preukázaný, v záujme hospodárnosti a rýchlosti konania mohol a mal žalobu zamietnuť oveľa skôr. Tým, že tak súd nekonal, dal žalobcovi najavo, že naliehavý právny záujem považuje za preukázaný, a zaoberá sa dôvodnosťou žaloby z meritórneho pohľadu. Podľa dovolateľa ním požadované určenie nemôže presahovať rámec ustanovený ZKR, nakoľko ZKR neumožňuje domáhať sa nápravy v prípade neplatného schválenia reštrukturalizačného plánu, keď dlžník uvedie do omylu veriteľov ohľadne majetku, a teda aj potenciálnej miery uspokojenia pohľadávok v rámci reštrukturalizácie. Dovolateľ zastáva názor, že zákon nevyžaduje splnenie podmienky existencie naliehavého právneho záujmu pre určenie inej právnej skutočnosti, tento nebolo potrebné v konaní preukazovať, a teda pokiaľ súd zamietol žalobu z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu, došlo zo strany súdu k nesprávnemu právnemu posúdeniu, ako aj k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ taktiež tvrdil nepreskúmateľnosť a zmätočnosť rozsudkov oboch súdov nižšej inštancie.

13. Žalovaný sa k podanému dovolaniu žalobcu nevyjadril.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

15. Dovolanie bolo podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa CSP nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

16. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

17. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho v súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Podľa ods. 2, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

19. Podľa dovolateľa je jeho mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým

sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že rozhodnutia súdov nižšej inštalácie sú nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené a odôvodnenie nie je presvedčivé. Zároveň prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP, tým že súdy zamietli žalobu z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu, pričom však vykonávali obširne dokazovanie, čím zároveň došlo zo strany súdov k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

20. Dovolací súd sa posudzovaním dovolania žalovaného podaného z dôvodov § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP nezaoberal z dôvodov uvedených v rozhodnutí veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1VCdo/2/2017, vychádzajúc z právneho názoru vyjadreného v tomto rozhodnutí, podľa ktorého je kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP a § 421 CSP neprípustná. Ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP. Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia veľkého senátu, ani za predchádzajúcej právnej úpravy (pozn. dovolacieho súdu: Občiansky súdny poriadok) nebol dovolací súd povinný posúdiť vždy opodstatnenosť dovolacej argumentácie v celej jej šírke. Vady zmätočnosti boli už podľa tejto právnej úpravy považované za procesné pochybenia najzásadnejšej povahy, ktoré boli rozhodovacou praxou a tiež právnou teóriou považované za natoľko závažné, že dovolací súd po závere o ich existencii dovolaním napadnuté rozhodnutia rušil bez toho, aby ich posudzoval z hľadiska správnosti v nich zaujatých právnych záverov. Existencia procesných väd zmätočnosti uvedených v § 420 CSP zakladá prípustnosť dovolania a zároveň jeho opodstatnenosť. So zreteľom na túto povahu a procesné dôsledky každej zväd zmätočnosti vedie súbežné uplatnenie oboch dôvodov prípustnosti dovolania (§ 420 CSP a § 421 CSP) k tomu, že dovolací súd sa obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP. Pokiaľ by postupoval inak (a skúmal opodstatnenosť uplatnenia dovolacieho dôvodu ešte aj podľa § 421 CSP), prehliadal by zreteľné vnútorné protirečenie argumentácie samotného dovolateľa, ktoré spočíva vtom, že dovolateľ poukazujúci na nesprávne právne posúdenie súbežne tvrdí existenciu takého mimoriadne závažného a neprehliadnuteľného dôvodu (existenciu vady zmätočnosti), pre ktorý napadnuté rozhodnutie nemalo byť vôbec vydané. Dovolanie nemôže byť úspešne založené na argumentácii týkajúcej sa nesprávnosti právneho posúdenia odvolacieho súdu v niektorej právnej otázke (§ 421 CSP), keď je v ňom súbežne uplatnená (protirečivá) argumentácia dovolateľa, podľa ktorej odvolací súd za daného procesného stavu (zmätočnosti) vôbec nemal prikrčiť k právnemu posúdeniu ako takému.

21. Právny názor, ktorý je vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu (sp. zn. 1VCdo/2/2017 z 19.4.2017) je pre senáty najvyššieho súdu záväzný (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP).

22. Dovolací súd, vzhľadom na zásadu zákazu odmietnutia spravodlivosti (denegatio iustitiae), preskúmal teda rozhodnutie odvolacieho súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo, len v dovolateľom namietanom rozsahu ust. § 420 písm. f/ CSP.

23. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil zamietajúci rozsudok súdu prvej inštalácie. Tento rozsudok preto spĺňa podmienku rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

25. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR.

26. Podstatná časť argumentácie dovolateľa, odôvodňujúca prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, v preskúmanej veci smerovala k nesprávnemu postupu súdov v procese vykonávania dokazovania a hodnotenia výsledkov dokazovania, v súvislosti s posudzovaním existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, a k tomu, že rozhodnutia sú nepreskúmateľné.

27. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

28. Vo vzťahu k námietke dovolateľa, že súdy nedostatočne (resp. nesprávne a nadbytočne) vykonali dôkazy, dovolací súd považuje za potrebné poukázať na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, avšak neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

29. Súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Táto námietka dovolateľa teda vzhľadom na uvedené nie je dôvodná.

30. Dovolateľom namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, ku ktorým (údajne) dospeli v procese dokazovania, nie je nedostatkom, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (obdobne pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/130/2011, 3Cdo/248/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012). Ak k tejto nesprávosti v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení strany. Pre úplnosť treba dodať, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - viď § 442 CSP. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

31. Dovolateľ namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené, keď sa odvolací súd nevysporiadal so všetkými odvolacími námietkami žalobcu.

32. Z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003 vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Dovolací súd tu považuje za potrebné v tejto súvislosti upozorniť aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, podľa ktorého súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 OSP (od 1. júla 2016 § 220 ods. 2 CSP - pozn. odvolacieho súdu). Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní."

33. Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvej inštancie, ako aj

odvolací súd, v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na prejednávany prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlili. Z odôvodnenia rozsudkov nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

34. Súdny prvý inštančný súd primerane vysvetlil, z akých úvah vychádzali pri závere o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. V predmetnej veci sa žalobca domáhal určenia neplatnosti právneho úkonu, ktorým bol schválený reštrukturalizačný plán odporcu, a uloženia povinnosti žalovaného vypracovať a predložiť nový reštrukturalizačný plán. Neplatnosť právneho úkonu schválenia reštrukturalizačného plánu videl žalobca v tom, že žalovaný ako úpadca uviedol všetkých veriteľov do omylu ohľadom reálneho majetkového stavu žalovaného. V preskúmvanej veci odôvodnil súd prvej inštancie zamietnutie žaloby nedostatkom naliehavého právneho záujmu, t. j. že žalobcom nebola naliehavosť právneho záujmu podľa ust. § 80 písm. b/ a c/ OSP v konaní pred súdom prvej inštancie preukázaná, čo rovnako vyhodnotil aj súd odvolací a v ostatnom poukázal na závery súdu prvej inštancie.

35. Najvyšší súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdov nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 220 ods. 2 CSP).

36. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP procesne prípustné, a preto jeho dovolanie v tejto časti odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

37. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva, pretože žalobcovi žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli.

38. Rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.